

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 40/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 października 2023 roku w sprawie III K 164/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokurator zaskarżył wyrok w stosunku do D. B. w zakresie pkt 4 dotyczącego uniewinnienia od czynu III zarzuconego mu aktem oskarżenia, tj. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - w całości na jego niekorzyść oraz w stosunku do R. D. w części dotyczącej niezastosowania środka	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na jego niekorzyść.

Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, nieuwzględniającej zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez wadliwą ocenę zeznań pokrzywdzonego dokonaną z pominięciem istotnych okoliczności sprawy związanych z agresją zastosowaną wobec niego w dniu poprzednim – m.in. przez D. B. - i realnymi obawami pokrzywdzonego, które wobec tej agresji w dalszym ciągu się utrzymywały, co doprowadziło Sąd do niesłusznego uznania, iż pokrzywdzony wydał telefon dobrowolnie, nie działając pod wpływem przemocy

lub groźby, a co za tym idzie, brak jest możliwości przypisania oskarżonemu D. B. odpowiedzialności na gruncie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa i zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że pokrzywdzony działał pod wpływem przemocy zastosowanej wobec niego w dniu poprzednim i utrzymującego się strachu i obawy o własne życie, co winno skutkować przypisaniem D. B. odpowiedzialności za czyn art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd, iż brak jest podstaw do zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia od oskarżonego R. D. za oba przypisane mu przestępstwa – obejmujące między

	<p>innymi spowodowanie skutków z art. 157 § 1 k.k., pomimo iż w świetle poczynionych ustaleń co do przebiegu zdarzeń przy uwzględnieniu brutalnych okoliczności im towarzyszących, potrzeba zadośćuczynienia pokrzywdzonemu za doznaną krzywę jest oczywista i niezbędna dla osiągnięcia celów postępowania karnego.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Pierwszy z zarzutów okazał się zasadny, drugi bezpodstawny.</p> <p>Ma rację skarżący twierdząc, iż Sąd pierwszej instancji ocenił zeznania P. C. (1) w sposób dowolny. Z tym, że w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, poza zakresem apelacji, w ramach art. 440 k.p.k., ale zgodnie z kierunkiem zaskarżenia wyroku przez prokuratora – na niekorzyść oskarżonego, iż</p>				

lektura uzasadnienia wskazuje na to, iż Sąd Okręgowy w sposób bardzo powierzchowny i wybiórczy ocenił wszystkie wypowiedzi pokrzywdzonego o zdarzeniu z udziałem samego D. B. z rana 22 stycznia 2023 r. Nie sposób poprzestać jedynie, przy wyborze, która z wersji przedstawianych przez pokrzywdzonego jest prawdziwa, na jego subiektywnych odczuciach i oświadczeniu o swoim stanie ze szpitala i podaniu, że „poobijanie” doprowadziło do nieścisłości w jego pierwotnych zeznaniach. Przy analizie wszystkich wypowiedzi P. C. (1)zastanowienia wymaga też i to czy te pierwsze nie są spontaniczne, szczegółowe i z punktu widzenia doświadczenia życiowego najbardziej odpowiadają przebiegowi wszystkich zdarzeń z dwóch dni 21 i 22 stycznia 2023 r..

Nie można tracić z pola widzenia przy ocenie

wiarygodności zeznań P. C. (1), to o czym sam mówi, iż oskarżony D. B. tak w przeddzień, jak i za kilka godzin 22 stycznia 2023 roku, gdy był razem z R. D., był wobec niego bardzo agresywny, zatem zastanowienia wymaga czy tego dnia rano wyjątkowo grzecznie pożyczył od pokrzywdzonego telefon do zrobienia zdjęć bądź słuchania muzyki i podczas kolejnych spotkań nie wspominał o jego oddaniu, jak obiecał przy jego zabieraniu. Dodać trzeba, iż nawet wtedy gdy D. B. był u pokrzywdzonego z Ł. P. (1), to według pokrzywdzonego miał być nerwowy i P. C. (1) go prosił, aby się uspokoił. Natomiast rano, o czym zeznaje P. C. (1) w czasie pierwszego przesłuchania, oskarżony prześmiewając się miał mu powiedzieć m.in., iż jak chce, to może mu poprawić i dalej, jak pokrzywdzony nie chciał mu oddać telefonu, to groził mu, że znowu zacznie go bić.

Zatem powtórnej wnikliwej analizy

będą wymagały wszystkie depozycje pokrzywdzonego na temat zdarzenia z rana 22 stycznia 2023 roku i wcześniejszego dopytania, przy ponownym przesłuchaniu pokrzywdzonego, czy D. B. przychodząc rano 22 stycznia 2023 roku zachowywał się tak, jak opisuje to pokrzywdzony w pierwszych zeznaniach czy tak, jak podaje na rozprawie.

Zauważyć należy, iż rzeczywiście pokrzywdzony w pierwszych zeznaniach przedstawił nie po kolei przebieg zdarzeń od rana 22 stycznia 2023 r., bo o groźbach i zaborze telefonu powiedział (nadmienił) po tym, jak opowiedział o najściu D. B. z Ł. P. (1). I o przyczynę takiej relacji, nie po kolei, Sąd ponownie rozpoznający sprawę powinien szczegółowo dopytać pokrzywdzonego.

Wnikliwej analizy powinny być poddane także powody zmiany zeznań P. C. (1)w tym fragmencie

i czy faktycznie
stan psychiczny
i fizyczny
pokrzywdzonego
podczas pierwszego
przesłuchania mógł
spowodować takie
istotne
przeinaczenia w
jego relacji o
przebiegu zdarzenia
na niekorzyść D.
B., czy w dacie
składania zeznań
przez
pokrzywdzonego na
rozprawie lepiej
pamiętał przebieg
zdarzenia sprzed
8 miesięcy, czy
miał jakieś powody
podczas pierwszych
czy ostatnich
zeznań, aby
bezpodstawnie
pomóc bądź
odciążyć
oskarżonego?

Podkreślić należy,
iż Sąd Okręgowy
i w kwestii
przyznania się przez
oskarżonego D. B.
do tego czynu
i niespójnych z
tym wyjaśnień nie
poświęcił
wystarczającej
uwagi, bo nie
rozważył chociażby
tego czy oskarżony
przyznałby się do
przestępstwa
rozboju bądź
kradzieży zuchwałej
lub wykroczenia
kradzieży albo

przywłaszczenia,
którego nie popełnił.

Sąd pierwszej instancji powinien także mieć na uwadze i szczegółowo rozważyć argumentację prokuratora zawartą w apelacji zmierzającą do wykazania, iż, gdyby nawet oskarżony D. B. 22 stycznia 2023 r. rano zabierając telefon pokrzywdzonemu, nie groził mu czy nie stosował przemocy, to i tak są podstawy do przypisania mu rozboju, ponieważ oddziaływały na P. C. (1) przemoc i groźby z poprzedniego dnia, a rano zostały wyrażone w sposób konkludentny, poprzez samo najście pokrzywdzonego przez D. B., które wywołało stan zagrożenia i niepotrzebna była nawet ich werbalizacja czy ponowne stosowanie przemocy. Z tym, że Sąd pierwszej instancji powinien mieć na uwadze istotę tego przestępstwa, którą nie do końca właściwie wyklada oskarżyciel w uzasadnieniu

apelacji.
Mianowicie, nie sposób zgodzić się z poglądem skarżącego, iż ustawodawca nie wymaga przy przestępstwie rozboju, aby pomiędzy wyrażeniem groźby, a powstaniem obawy jej spełnienia musiała zaistnieć koincydencja czasowa i że skutek (zabór) może być oderwany od samego działania sprawcy (groźba, przemoc).
Przywołane postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 2023 r. V KK 151/22 LEX nr 3434065 jest rzeczywiście przykładem na wyrażenie groźby w sposób konkludentny, poprzez stosowne zachowanie sprawców, z tym że formułowanie groźby i zabór rzeczy w stanie faktycznym ocenianym przez Sąd Najwyższy następował równocześnie. Teza przywołana przez prokuratora o oderwaniu skutku od działania sprawcy, wprowadzie została wypowiedziana przez SN w opisanym wyroku z

21 maja 2021 r.
V KK 85/20 LEX
nr 3028938 i przez
SA w Poznaniu
w wyroku z 27
maja 2021 roku II
AKa 34/21 LEX nr
3196739 oraz przez
SA we Wrocławiu
w wyroku z dnia
26 września 2019
r. II AKa 263/19,
ale nie na gruncie
przestępstwa
rozboju, a groźby
z art. 190 § 1
k.k.. Natomiast w
przypadku rozboju
zabór mienia
powinien
następować
jednocześnie ze
stosowaniem
środków z art. 280
k.k. (zob. pod. wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 12 stycznia 2011
r. III KK 230/10 LEX
nr 785606 i Wróbel
Włodzimierz (red.),
Zoll Andrzej (red.),
Kodeks karny. Część
szczególna. Tom III.
Komentarz do art.
280 k.k. t. 27
i 41-42, wyd.
V Opublikowano:
WKP 2022).

Przywołane
subiektywne
odczucia zagrożenia
u pokrzywdzonego i
obawy o
zastosowanie
przemocy (groźba jej
natychmiastowego
użycia), o czym
szeroko i trafnie
pisze prokurator na

str. 8-9 apelacji,
mogło wywołać
samo najście
oskarżonego i
zapytanie w którym
miejscu ma telefon,
z tym, że do
przypisania rozboju
napastnikowi same
odczucia
pokrzywdzonego nie
są wystarczające,
bowiem konieczne
jest wykazanie
sprawcy
świadomości
stosowania owej
konkludentnej
groźby i stanu obawy
u pokrzywdzonego
w celu zawładnięcia
mieniem
napadniętego, co
skarżący również
podnosi odwołując
się też do tego,
że sprawca zabierał
telefon bez zamiaru
jego zwrotu oraz
rzeczywiście go nie
zwrócił.

Nie można odmówić
racji prokuratorowi,
choć tę uwagę
sformułował na
marginesie, a
przecież jest ona,
z punktu widzenia
odpowiedzialności
oskarżonego i
dalszych losów
procesu -
niemarginalna,
bowiem gdyby nawet
przy ponownym
rozpoznaniu sprawy
Sąd doszedł do
wniosku, iż zeznania
pokrzywdzonego z

ostatniej rozprawy są wiarygodne i nie dają podstawy do przypisania oskarżonemu D. B. przestępstwa rozboju, to przecież zachowanie oskarżonego, czego nie wziął pod uwagę Sąd Okręgowy, należałoby analizować także pod kątem wyczerpania znamion wykroczenia przeciwko mieniu w postaci kradzieży albo przywłaszczenia, gdyż nie było ku temu przeszkód formalno- i materialnoprocesowych, bowiem nie upłynął jeszcze okres przedawnienia.

Ale też Sąd pierwszej instancji, oceniając ponownie zachowanie oskarżonego, powinien mieć na względzie treść art. 278 § 3 a k.k. i interpretację znamion tego przepisu prezentowaną w judykaturze i piśmiennictwie jeszcze na gruncie art. 208 k.k. z 1969 r. (zob. np. uchwała Sądu Najwyższego cała izba SN - Izba Karna z dnia 25 czerwca 1980 r. VII

KZP 48/78 wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 1978 r. II KR 92/78 OSNKW 1978/12/144 czy Majewski Jarosław (red.), Kodeks karny. Komentarz do art. 278 k.k. Opublikowano: WKP 2024). Sąd pierwszej instancji powinien rozważyć czy zachowanie oskarżonego nie powinno być zakwalifikowane jako kradzież szczególnie zuchwała, z uwagi na sytuację pokrzywdzonego, którą trafnie opisuje prokurator w uzasadnieniu apelacji i zarazem jawne wobec P. C. (1) zachowanie oskarżonego, wykazującego przez swoje działanie postawę lekceważącą i wyzywającą wobec posiadacza rzeczy, obliczoną i wykorzystującą wcześniejsze pobicie i zastraszenie pokrzywdzonego.

Drugi zarzut postawiony przez prokuratora należało uznać za bezzasadny i bezskuteczny. Po pierwsze został on wadliwie postawiony.

Prokurator domagając się zasądzenia zadośćuczynienia powinien na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. podnieść rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec R. D. tak tej wymierzonej za czyn I, jak i II (zob. pod. Świecki Dariusz, Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz do art. 438 k.p.k. Orzecznictwo, wyd. VII Opublikowano: WKP 2024). Ponadto powinien przed Sądem pierwszej instancji, zachowując termin z art. 49a k.p.k., skutecznie zgłosić taki wniosek przed zamknięciem przewodu sądowego, co przegapił. Ma też rację obrońca R. D., iż w apelacji oskarżyciela brak jest wskazania przesłanek na postawie których domaga się takiej, a nie innej kwoty zadośćuczynienia. Skarżący nie wskazuje też za które czyny i jaką kwotę Sąd Apelacyjny ma to świadczenie zasądzić. Dlatego też tak wadliwie sporządzonej apelacji w zakresie

<p>kary nie sposób uznać za skutecznie wniesionej.</p> <p>Podkreślić należy, że stanowisko Sądu odwoławczego wobec tego zarzutu nie będzie przeszkodą do uzyskania zadośćuczynienia przez pokrzywdzonego, który przecież, chociaż w postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie zgłaszał żadnych pretensji finansowych wobec oskarżonych, to z takimi żądaniami może wystąpić przeciwko sprawcom na drodze procesu cywilnego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o:</p> <p>- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie uniewinnienia oskarżonego D. B. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonego R. D. na rzecz pokrzywdzonego P. C. (1) kwoty 4000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę;</p> <p>- utrzymanie wyroku w pozostałym zakresie w mocy.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wyżej przywołane uwagi wskazują na zasadność żądania uchylenia wyroku w pkt. 4 i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Co do zasądzenia zadośćuczynienia nieskuteczność podniesionego zarzutu uczyniła bezprzedmiotowym domaganie się przyznania tego świadczenia. Żądanie utrzymania w mocy wyroku w pozostałej części było właściwe, bo w tym zakresie wyrok jest prawidłowy.</p>			

3.2.	<p>Obrońca R. D. zaskarżyła wyrok w części, tj. w pkt. 3 w zakresie kwalifikacji prawnej czynu i rozstrzygnięcia o karze oraz w pkt. 5 co do rozstrzygnięcia o karze Łącznej zarzucając mu:</p> <p>1. obrazę przepisów prawa w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, tj. art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk poprzez błędne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego (zarzut II), skazanego wcześniej prawomocnymi wyrokami sądów za przestępstwa podobne, wypełnia znamiona przestępstwa rozboju, a nadto czyn ten został dokonany wspólnie i w porozumieniu z D. B., co miało bezpośredni wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego z uwagi treść art. 11 § 3 kk i 64 § 2 kk, podczas gdy oskarżony nie przybył do pokrzywdzonego w celu dokonania kradzieży i nie dokonał zaboru rzeczy należących do pokrzywdzonego, nie dokonywał również w tym</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
------	--	--	--	--

zakresie
jakichkolwiek
ustaleń z D. B.;

2. obrazę przepisów
postępowania
mającą wpływ na
treść orzeczenia. tj.
art. 410 kpk w zw. z
art. 7 kpk oraz 4 kpk,
poprzez wadliwą
ocenę materiału
dowodowego, z
pominięciem
całości kształtu
okoliczności sprawy
oraz wskazań
doświadczenia
życiowego,
wyrażającą się w
szczegółności w:

a) odmowie
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego, co
do nieuderzania
pokrzywdzonego
młotkiem w głowę,
braku porozumienia
z D. B., co
do kradzieży rzeczy
należących do
pokrzywdzonego i
niedokonaniu ich
zaboru w celu
przywłaszczenia;

b) braku
wszechstronnej
analizy zeznań
pokrzywdzonego i
wybiórczego
przytoczenie treści
jego zeznań, z
pominięciem
okoliczności
świadczących na
korzyść
oskarżonego, co

	<p>w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż czyn popełniony przez R. D. wypełnia znamiona przestępstwa rozboju i z uwagi na treść art. 11 § 3 kk i 64 § 2 kk, spowodowało wymierzenie oskarżonemu surowszej kary;</p> <p>3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, poprzez wymierzenie oskarżonemu za zarzucany czyn kary ośmiu lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji orzeczenie za wszystkie czyny kary łącznej w wymiarze dziewięciu lat pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty i wnioski apelacji są bezzasadne.</p> <p>Odnośnie uchybienia opisanego w pierwszym zarzucie, to podniesione tam zastrzeżenia nie</p>				

stanowią obrazy przepisów prawa materialnego lecz błąd w ustaleniach faktycznych, bo przecież obrońca pisze, iż oskarżony nie przybył do pokrzywdzonego w celu dokonania kradzieży i nie dokonał zaboru rzeczy należących do pokrzywdzonego, nie dokonywał również w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń z D. B., a więc skarżący kwestionuje pozytywne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji.

Od razu w tym miejscu stwierdzić trzeba, iż ustalenia faktyczne dotyczące strony podmiotowej i przedmiotowej czynu przypisanego R. D. w punkcie 3 wyroku są prawidłowe. W sposób trafny i wyczerpujący Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia stwierdza w odniesieniu do obu oskarżonych, iż swoim zachowaniem wyczerpali też w pełni znamiona art. 280 § 2 k.k. Zasadnie, odwołując się do wymowy

przeprowadzonych dowodów, w tym zwłaszcza do zeznań P. C. (1) który co do tego czynu w swoich wypowiedziach jest konsekwentny, stwierdza że: „Zabór mienia przez D. B. nie budzi wątpliwości w świetle zeznań pokrzywdzonego i ujawnionych przedmiotów czasie przeszukania. Wprawdzie zaboru tego dokonywał wyłącznie D. B., jednakże w sposób dostrzegalny przez R. D., w czasie jego działania – używania przemocy - względem pokrzywdzonego. Ponieważ działanie takie trwało nadal to należy przyjąć, że R. D. akceptował ten zabór mienia. Do tego fakt żądania w późniejszym czasie 3 złotych wskazuje, iż obaj oskarżeni byli nastawieni na uzyskanie pewnych korzyści majątkowych, wyzyskując stan pobicia, w jakim znalazł się pokrzywdzony. To wszystko oznacza, że zabór mienia był objęty dorozumianym porozumieniem, a w konsekwencji, że R. D. odpowiada za

ten zabór na równi z bezpośrednim sprawcą zaboru.

Zaborowi temu towarzyszyła przemoc. W konsekwencji zasadną stała się kwalifikacja z art. 280 k.k. Sposób działania R. D. – m.in. uderzenie młotkiem w głowę pokrzywdzonego – wskazuje, iż oskarżony ten działał w sposób bezpośrednio zagrażający życiu pokrzywdzonego, zaś D. B. współdziałał z osobą posługującą się takim sposobem. Tym samym, w stosunku do obu oskarżonych, zostały wyczerpane znamiona typu kwalifikowanego – z art. 280 § 2 k.k.”

Sąd Apelacyjny w całości podziela argumentację Sądu Okręgowego podkreślając, iż sposób działania oskarżonych opisywany przez pokrzywdzonego jednoznacznie przemawia za tym, obaj mieli świadomość i wolę współdziałania co do stosowania przemocy (obaj ją stosowali) i zaboru

mienia (zabierał D. B., ale R. D. to zachowanie w pełni akceptował), zaś stanowisko zaprezentowane przez Sąd pierwszej instancji jest mocno ugruntowane w orzecznictwie i piśmiennictwie (zob. np. Majewski Jarosław (red.), Kodeks karny. Komentarz do art. 18 t. 12 Opublikowano: WKP 2024 oraz wyrok SA w Krakowie z 9.06.2004 r., II AKa 111/04, KZS 2004/7-8, poz. 44; wyrok SA w Łodzi z 11.10.2000 r., II AKa 120/00, Prok. i Pr.-wkl. 2001/5, poz. 26 i ostatnio tak SA w Warszawie w wyroku z dnia 26 marca 2024 r. VIII AKa 373/23, LEX nr 3713621 – „Przestępcze porozumienie może być zawarte najpóźniej w momencie realizacji danego czynu z uwagi np. na dynamiczny charakter zdarzenia i może mieć nawet charakter konkludentny”). W takiej sytuacji każdy ze sprawców odpowiada za całość akcji przestępczej podjętej wspólnie - tzw.

współsprawstwo dopełniająca, inaczej właściwe - każdy ze współników wypełnia jedynie część znamion i dopiero zsumowanie owych części daje całość znamion czynu zabronionego objętego porozumieniem.

Nie sposób przyjąć, za obrońcą i chwiejnymi wyjaśnieniami R. D., iż skoro wcześniej nie czynił żadnych ustaleń z D. B. co do zaboru rzeczy, to nie ma podstaw do przypisania mu ich kradzieży w ramach rozboju, bo przecież zamiar taki mógł się pojawić u każdego ze sprawców w trakcie akcji przestępczej i na to wskazuje, gdy chodzi o R. D., jej przebieg, gdyż początkowo, jak zeznaje pokrzywdzony R. D. stosował groźbę przemocy (trzymając w dłoni młotek) i przemoc bijąc nim P. C. (1), a w tym czasie D. B. zabierał rzeczy pokrzywdzonego po czym przyłączył się on do przemocy stosowanej przez R. D.. Dla wyczerpania znamion art. 280 § 2 k.k. nie jest konieczne, aby

każdy ze sprawców podejmował wszystkie czynności sprawcze - stosował przemoc i zabierał rzeczy. Wyczerpanie przez R. D. znamion zaboru nastąpiło w ramach ukształtowanego w takcie zdarzenia przestępnego dorozumianego podziału ról. Wystarczającym jest, dla przypisania współsprawstwa to, że każdy ze sprawców obejmuje zamiarem poczynania współsprawcy i tak w tej sprawie było, gdy chodzi o stronę podmiotową R. D.. Nie ma znaczenia dla odpowiedzialności obu oskarżonych, jak podzielili się skradzionymi rzeczami czy po rozboju wziął je D. B. czy R. D.. To, że oskarżony szedł na miejsce przestępstwa w innym celu – kolejnego dania nauczki pokrzywdzonemu czyli pobicia, nie wyklucza przypisania mu rozboju, ponieważ taki zamiar ukształtował się u oskarżonego już od początku akcji przestępczej, kiedy

R. D. bił P. C. (1), a D. B. zabierał rzeczy pokrzywdzonego, które to zachowanie R. D. w pełni aprobował, bo widział to co robi współsprawca, jego zachowanie umożliwiało poczynania D. B., z którymi się identyfikował, nie wyrażał sprzeciwu i zabór rzeczy w pełni zaakceptował, bo przecież domagał się też jeszcze 3 zł od pokrzywdzonego, których mu brakowało na zakup alkoholu. W takich okolicznościach nie sposób przyjąć za obrońcą, iż zabór rzeczy był ekscesem D. B., gdyż nie ma dowodów na to porozumienie, bo nie przyznają się do tego oskarżeni i nic o tym nie mówi pokrzywdzony, a R. D. nie miał świadomości działań podejmowanych przez D. B..

Dodać trzeba, iż nie można przychylić się do stanowiska obrońcy i dlatego, że w swoich oświadczeniach oskarżony jest chwiejny, to przyznaje się do popełnienia czynów, to znów kwestionuje to, iż dokonywał

zaboru, w sytuacji, gdy z przebiegu zdarzenia wiedza i wola oskarżonego w tym zakresie jest niewątpliwa, zatem przywoływane stwierdzenia należy ocenić jako zmierzające do złagodzenia odpowiedzialności karnej do skazania jedynie za pobicie, które jest bezdyskusyjne.

Nie sposób dostrzec dowolnej oceny dowodów dotyczących przebiegu zajścia. Do użycia młotka podczas zdarzenia przyznał się sam oskarżony stwierdzając (k. 94 v.), iż były sytuacje opisane w zarzutach i że w trakcie zdarzenia opisanego zarzucie miał w ręku butelkę oraz młotek. Podkreślić należy, iż zeznania P. C. (1) co do przebiegu rozboju nie budzą wątpliwości i zasadnie to na nich opierał ustalenia Sąd pierwszej instancji i prawidłowo poczynił ustalenia niekorzystne dla oskarżonego co do udziału w rozboju, a nie tylko w pobiciu pokrzywdzonego. Świadek konsekwentnie

mówił, iż oskarżony używał wobec niego młotka, natomiast wypowiedzi o dogadywaniu się (porozumieniu) sprawców co do zaboru rzeczy nie słyszał, ale, jak to wykazano wyżej, za wystarczające uznać należy dorozumiane porozumienie, które w tej sprawie jest oczywiste. Zatem niewiarygodny jest oskarżony kiedy twierdzi, iż nie miał świadomości tego co robił współsprawca. W związku z powyższym prezentowanemu przez Sąd stanowisku nie stoi na przeszkodzie i to, iż prawdą jest to co mówi R. D., iż oskarżeni wcześniej nie umawiali się na dokonanie rozboju. To, że oskarżony nie przyznawał się w pełni do popełnienia tego czynu, chociaż nie kwestionował drugiego, nie oznacza, iż przez to jest wiarygodny, bo prezentuje taką postawę procesową, aby ponieść łagodniejszą odpowiedzialność karną, gdyż kara za rozbój jest najsurowsza.

Zarzut rażącej niewspółmierności

kary okazał się bezzasadny.

Wobec uznania za bezpodstawną argumentacji obrońcy, kwestionującej ustalenia faktyczne dotyczące świadomości oskarżonego co do zaboru mienia P. C. (1), za bezprzedmiotowe należy uznać domaganie się przez skarżącą obniżenia kary z tego powodu, iż R. D. w dniu 22 stycznia 2023 roku nie popełnił rozboju na szkodę P. C. (1) lecz jedynie brał udział w jego pobiciu i spowodował u pokrzywdzonego średnie obrażenia ciała. Przy braku podstaw do zmiany ustaleń w tym zakresie i kwalifikacji prawnej czynu twierdzenia o niewspółmiernej surowości kary są bez pokrycia.

Nie jest tak, iż Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności czy nie docenił tych przemawiających na korzyść oskarżonego. Z przywołanej przez obrońcę postawy sprawcy w toku

postępowania,
współpracy z
organami ścigania
oraz wyrażonej
skruchy i
krytycznego
stosunku do
dokonanych czynów
nie można wywodzić
przesłanki
wskazujące na
zbytnią surowość
kary za czyn z
art. 280 § 2 k.k.
i inne. Już z
samej treści apelacji
obrońcy wynika,
iż oskarżony
kwestionuje
przypisanie mu
rozboju, zatem
odwoływanie się
skruchy i
krytycznego
stosunku do tego
czynu, a także do
postawy procesowej
w toku
postępowania i
współpracy z
organami ścigania i
to jeszcze w sytuacji,
gdy zebrane dowody,
a zwłaszcza zeznania
pokrzywdzonego,
jednoznacznie
wskazują na
sprawstwo R. D.
nie może przynieść
rezultatu
oczekiwanego przez
skarżącą, a
mianowicie
złagodzenia kary za
to przestępstwo i
w efekcie kary
łączonej. Zachowanie
oskarżonego po
popelnieniu tego
przestępstwa w

odniesieniu do tego czynu nie dostarcza powodów, aby obniżyć mu karę. Oskarżony sprawstwa pierwszego czynu nie kwestionował i przyznał się do niego. Dlatego Sąd Okręgowy uwzględnił to przy wymiarze kary, ale za tamten czyn.

Rzeczywiście kara wymierzona za czyn z art. 280 § 2 k.k. i inne jest surowa, ale przecież i stopień winy oraz społecznej szkodliwości tego czynu, z powodów trafnie wskazanych przez Sąd Okręgowy, był wysoki. Oskarżony odpowiadał w warunkach recydywy szczególnej z art. 64 § 2 k.k.. czynów objętych tym postępowaniem dopuścił się w kilka miesięcy po odbyciu 6 letniej kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwa, co wskazuje na wysoki stopień jego demoralizacji i nieposzanowania porządku prawnego oraz dóbr prawnych innych osób i to najcenniejszych, takich jak zdrowie. Opinii tej nie

zmienia poprawny
wywiad
środowiskowy,
bowiem oskarżony
na wolności był
za krótko, aby
sąsiedzi byli w stanie
rzetelnie przyjrzeć
się i ocenić
jego zachowanie
na codzien. Tak
okoliczności
przedmiotowe i
podmiotowe
przestępstw, wespół
z warunkami i
właściwościami
osobistymi
oskarżonego, jego
zachowaniem przed
i po popełnieniu
przestępstw, a także
względy na
odziaływanie
szczególnie i
ogólnoprewencyjne
wskazują na to, iż
wymierzona
oskarżonemu za
czyn z art. 280 §
2 k.k., pozostający
w zbiegu z art. 158
§ 1 k.k. oraz z art.
157 § 1 k.k. przy
zast. art. 11 § 2 k.k.,
a więc naruszający
jednocześnie wiele
dóbr prawnych i
powodujący bardzo
dotkliwe skutki dla
zdrowia
pokrzywdzonego
kara 8 lat
pozbawienia
wolności nie jest
rażąco surowa.
Biorąc pod uwagę
brutalność i
bezmyślność
działania

oskarżonych oraz narażenie P. C. (1) na dużo poważniejsze skutki, niż te, których rzeczywiście pokrzywdzony doznał, a jakie przeważnie występują przy podobnym stosowaniu przemocy z użyciem do bicia po głowie młotka czy szklanej butelki, stwierdzić można, że tylko pomyślny przebieg wypadków sprawił, iż w wyniku zadawanych urazów P. C. (1) nie doznał ciężkich obrażeń ciała. Tych okoliczności nie możemy tracić z pola widzenia przy wymiarze kary i prawidłowo miał je też na względzie Sąd Okręgowy odwołując się brutalności działania napastników przy obu czynach popełnionych wspólnie bez lub z błahej przyczyny.

Nie sposób też twierdzić o rażącej surowości kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności, która jest wyższa tylko o rok od najwyższej kary jednostkowej, a przecież za to drugie przestępstwo

<p>- niebłahe - została oskarżonemu wymierzona kara 3 lat pozbawienia wolności. Zatem pomimo bliskości czasowej i częściowo rodzajowej przypisanych przestępstw, biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste sprawcy zastosowanie przez Sąd Okręgowy przy wymiarze kary łącznej zasady asperacji, ale blisko absorpcji, a nie absorpcji należy uznać za prawidłowe. Kara w takim rozmiarze uwzględnia treść art. 85a. k.k., a więc cele w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniosła o: 1. zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez: a) zmianę kwalifikacji prawnej czynu (zarzut II) i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 158 §</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

1 kk w zb. art. 157 § 1
kk w zw. z art. 11 § 2
kk oraz wymiarze
kary w wymiarze
najniższego
ustawowego
zagrożenia,

b) kary łącznej na
zasadzie częściowej
absorpcji.

2. nieobciążanie
oskarżonego
kosztami sądowymi,

3. przyznanie
kosztów obrony
udzielonej z urzędu
na etapie
postępowania
apelacyjnego, z
uwzględnieniem
wyroku Trybunału
Konstytucyjnego z
dn. 23.04.2020r.,
sygn. akt SK 66/19 i
postanowienia Sądu
Najwyższego z dn.
07.01.2021r., sygn.
akt. I CSK 598/20,
tj. przy zastosowaniu
stawek
rozporządzenia w
sprawie opłat za
czynności
podejmowane przez
radcę prawnego z
wyboru,
powiększonych o
podatek VAT,

4. zwrot
poniesionych
wydatków w kwocie
6,80 zł w związku z
wysyłką
korespondencji —
wysyłka jednego
listu poleconego
— przedmiotowego

<p>pisma – zgodnie z cennikiem Poczty Polskiej (dowód – pieczętka na kopercie).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek obrońcy należało uznać za częściowo zasadny, a mianowicie w zakresie wynagrodzenia za obronę z urzędu. Z tym, że, z uwagi na wejście w życie w dniu 5 czerwca 2024 roku nowego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2024.764 z dnia 2024.05.21) i brzmienie przepisów przejściowych, wg których (zob. § 24) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia,</p>			

należało na rzecz obrońcy zasądzić, stosownie do § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 4 ust. 1, 2 i 3 przywołanego aktu prawnego kwotę 1476 zł wraz z podatkiem VAT.

W pozostałej części, tj. co do zmiany kwalifikacji prawnej czynu II poprzez wyeliminowanie znamion rozboju i obniżenia kary, wymierzenia łagodniejszej kary łącznej wniosek okazał się bezpodstawny, co Sąd Apelacyjny wykazał wyżej.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych, gdyż po jego stronie nie występują szczególne okoliczności za tym przemawiające (np. choroba, niezdolność do pracy). Skazany pomimo konieczności odbycia wieloletniej kary pozbawienia wolności może podjąć pracę w warunkach izolacji penitencjarnej, gdyż nie ma ku temu przeszkód zdrowotnych i regulować swoje

<p>należności wynikłe z postępowania karnego toczącego się z jego udziałem.</p> <p>Za nieudokumentowane Sąd uznał domaganie się przez obrońcę zwrotu wydatków za wysyłkę jednego listu poleconego i w tym zakresie nie znalazł podstaw do zwrotu obrońcy poniesionych wydatków w kwocie 6,80 zł.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie dotyczy.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

Wszystkie rozstrzygnięcia za wyjątkiem uniewinniającego D. B. od popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody wskazane wyżej przy analizie zarzutów apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego R. D..	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie było.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Nie wystąpiły.	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

5.3.1.1.1.	Nie wystąpiły.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie wystąpiły.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Istnieje konieczność ponownego przesłuchania pokrzywdzonego celem szczegółowego wyjaśnienia rozbieżności w jego zeznaniach dotyczących zdarzenia z rana 22 stycznia 2023 roku. Jedyńymi uczestnikami tego zdarzenia byli P. C. (1) i D. B., dlatego ich zeznania, wyjaśnienia oraz dokumenty związane z właściwościami i warunkami osobistymi oskarżonego stanowić powinny czynności przewodu sądowego, który trzeba będzie przeprowadzić na nowo.			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie wystąpiły.			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>Wyniki dotychczasowego postępowania dowodowego, bez względu na ostateczną treść zeznań P. C. (1) oraz wyjaśnień D. B. i ich ocenę, wskazują na to, iż możliwe będzie przypisanie oskarżonemu co najmniej wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., a niewykluczone że przestępstwa z art. 278 § 3 a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. czy zarzuconego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Taki układ procesowy, w świetle art. 454 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k., powoduje konieczność</p>			

<p>uchylenia rozstrzygnięcia uniewinniającego zawartego w wyroku w punkcie 4 i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i></p>	
<p>Sąd pierwszej instancji zobowiązany będzie do ponownego przesłuchania P. C. (1) i wnikliwego wypymania o przebieg zdarzenia z rana 22 stycznia 2023 roku z udziałem D. B.. Ponadto powinien dokładnie wypytać o powody zmiany zeznań przez pokrzywdzonego oraz o powody niechronologicznego opisu przebiegu wypadków w pierwszych zeznaniach, o czym Sąd Apelacyjny rozważał przy omawianiu apelacji prokuratora. Powinien również zapytać o niekonsekwencję w</p>	

oświadczeniach i wyjaśnieniach oskarżonego, który z jednej strony przyznaje się do popełnienia zarzuconych czynów, a z drugiej twierdzi, że telefon dostał od pokrzywdzonego w celu słuchania muzyki. O ile oskarżony nie skorzysta z prawa do milczenia, to jego wypowiedzi oraz zeznania pokrzywdzonego Sąd pierwszej instancji powinien poddać wnikliwej analizie według reguł art. 7 k.p.k., nie pomijając w niej kwestii na które zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w rozważaniach pomieszczonych przy omawianiu apelacji oskarżyciela publicznego.

Rzetelnie przeprowadzone i starannie ocenione dowody powinny stanowić punkt wyjścia do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, te zaś do trafnej kwalifikacji prawnej uwzględniającej zapatrywania prawne Sądu Odwoławczego.

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
	Nie było.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
III, IV	<p>Za pomoc prawną z urzędu udzieloną R. D. przez radcę prawną D. P. Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na jej rzecz kwotę 1476 zł wraz z podatkiem VAT na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2024.764 z dnia 2024.05.21).</p> <p>Zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k.</p>	

	<p>oraz nie znajdując podstaw z art. 624 § 1 k.p.k. do zwolnienia oskarżonych od kosztów sądowych, gdyż nie przemawia za tym ich sytuacja osobista i majątkowa, ponieważ mogą podjąć pracę w zakładzie karnym i uzyskiwać dochody pozwalające na spłatę należności - obciążył ich wydatkami i opłatą za postępowanie odwoławcze przy czym wysokość opłaty wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.2023.123 t.j. z dnia 2023.01.16).</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSO del. Krzysztof Zaremba SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Olszewski</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Prokurator</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie D. B. od czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., brak rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody (zadośćuczynieniu) przez R. D..	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot apelację	wnoszący Obrońca R. D.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	O uznaniu oskarżonego winnym rozboju, a nie pobicia, wymiar kary za ten czyn jednostkowy i kary łącznej.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana